

Številka: 018-097/2022-4

Datum: 5. 9. 2022

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s spremembami; v nadaljevanju: ZPVPJN), v senatu Sama Červeka, kot predsednika senata ter Marka Medveda in Nine Velkavrh, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »Izvedba javnega naročila za področje oglaševanja na RA in TV za obdobje 2022 - 2023«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja Futura DDB d.o.o., Poljanski nasip 6, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška pisarna Senica & partnerji, d.o.o., Barjanska cesta 3, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Javna agencija Republike Slovenije za varnost prometa, Kotnikova ulica 19A, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik) dne 5. 9. 2022

odločila:

1. Zahtevke za revizijo se zavrne kot neutemeljen.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki se oddaja po odprtem postopku, je bilo objavljeno na Portalu javnih naročil dne 10. 2. 2022, pod številko objave JN000821/2022-B01, ter v Uradnem listu EU dne 11. 2. 2022, pod št. objave 2022/S 030-075865.

Naročnik je prejel dve ponudbi. Dne 20. 5. 2022 je na Portalu javnih naročil objavil dokument »Odločitev« št. 4301-7/2021/15 z dne 18. 5. 2022, s katerim je obe prejeti ponudbi zavrnil kot neustrezni in nedopustni. Zoper navedeno odločitev naročnika je vlagatelj vložil zahtevek za revizijo.

Naročnik je zahtevek za revizijo zavrnil (dokument št. 4301-7/2021/17 z dne 13. 6. 2022), Državna revizijska komisija pa mu je s sklepom št. 018-066/2022-7 z dne 24. 6. 2022 ugodila in razveljavila izpodbijano odločitev. Državna revizijska komisija je ugotovila, da iz izpodbijane odločitve ni mogoče razbrati določnih, jasnih in konkretnih razlogov, zaradi katerih je naročnik vlagateljevo

ponudbo zavrnil, pri čemer je opozorila tudi na razliko med izločitvijo vseh ponudb zaradi njihove nedopustnosti in zavrnitvijo vseh ponudb iz razlogov na naročnikovi strani. Naročnika je napotila, naj sprejme eno izmed odločitev, ki jih predvideva Zakon o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s spremembami; v nadaljevanju ZJN-3), pri čemer naj upošteva njene ugotovitve.

Naročnik je nato dne 25. 7. 2022 na Portalu javnih naročil objavil dokument »Odločitev o zavrnitvi vseh ponudb« (dokument št. 4301-7/2021/23 z dne 22. 7. 2022). Iz obrazložitve je razvidno, da je naročnik obe prejeti ponudbi zavrnil iz razloga, ker razpisna dokumentacija v delu, ki se nanaša na ponudbeni predračun, ni pripravljena na način, ki bi mu omogočal izvajanje javnega naročila glede na dejansko opravljene storitve v skladu z vzorcem pogodbe. Naročnik je tudi zapisal, da mu iz navedenih razlogov postavljeno merilo (najnižja skupna ponujena cena v EUR brez DDV) ne omogoča medsebojne primerjave ponudb, saj gre le za okvirno vrednost, ki ni zavezujoča.

Vlagatelj je zoper navedeno odločitev pravočasno, z vlogo z dne 4. 8. 2022 vložil zahtevek za revizijo. Predlaga, naj se izpodbijana odločitev razveljavi, zahteva pa tudi povrnitev stroškov pravnega varstva. Zatrjuje, da je izpodbijana odločitev nezakonita ter vzbuja dvom v naročnikovo nepristranskost in transparentnost. Navaja, da odločitev kaže na naročnikovo favoriziranje ponudnika Pristop Media d.o.o., ki je oddal manj ugodno ponudbo, zato bi drugo priložnost s prilagojeno ceno lahko dobil v morebitnem novem postopku. Vlagatelj je prepričan, da razlog za zavrnitev njegove ponudbe, ki bi sicer morala biti izbrana, ni in ne more biti naročnikova lastna napaka oziroma razlogi, ki jih navaja naročnik. Vlagatelj se ne strinja z naročnikom, da bi moral biti ponudbeni predračun pripravljen na način, ki bi ponudnikom omogočal, da ponudijo popust na redne cenike posameznih medijev. Zatrjuje, da so lahko pri javnem naročanju popusti relevantni le v razmerju naročnik - ponudnik, ne morejo pa biti relevantni tisti popusti, ki jih ima ponudnik dogovorjene pri tretjih subjektih. Navaja še, da gre pri vprašanju oblikovanja ponudbene cene za poslovno odločitev ponudnika, v katero praviloma ni mogoče posegati. Povzema drugi odstavek 6. člena vzorca pogodbe ter navaja, da bo naročnik za opravljene storitve plačeval izvajalcu in ne medijem. Zatrjuje, da so popusti na redne cenike posameznih medijev predmet dogovora med posameznim ponudnikom in medijem ter kot takšni ne morejo biti merilo za izbiro najugodnejšega ponudnika. Posledično bi morala biti relevantna le končna ponudbena cena. Posamezni ponudnik, ki ima dogovorjen nižji popust na cenik posameznega medija, bo (če bo želel biti konkurenčen) ponudil nižjo ponudbeno ceno in bo z njo konkuriral drugim ponudnikom, ki imajo morebiten višji popust na cenik posameznega medija. Vlagatelj še zatrjuje, da izpodbijana odločitev ni obrazložena, saj niso navedeni resnični in dejanski razlogi, zaradi katerih je bilo potrebno zavrniti obe prejeti ponudbi. Naročnikova obrazložitev je pavšalna, zato vlagatelj ne more preizkusiti in preveriti, zakaj ponudbeni predračun ni skladen z vzorcem pogodbe. Prav tako, poudarja vlagatelj, niso logična in pravilna merila za izbiro najugodnejšega ponudnika, ki jih želi naročnik uporabiti v novem postopku. Glede na vse navedeno pa je jasno, da bi mu moralo biti predmetno javno naročilo v obeh skopih oddano že v tem postopku oddaje javnega naročila.

Naročnik je s sklepom št. 4301-7/2021/25 z dne 17. 8. 2022 zahtevek za revizijo zavrnil in posledično zavrnil tudi vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov pravnega varstva. Navaja, da so vlagateljevi očitki, ki se nanašajo na favoriziranje konkurenčnega ponudnika, neutemeljeni, neresnični in neizkazani. Zatrjuje, da je pogoje za sodelovanje, merila in predmet ter ostale zahteve v razpisni dokumentaciji oblikoval na način, ki spodbuja konkurenco. Navedeno se odraža tudi v dejstvu, da do poteka roka za prejem vprašanj ni prejel nobene zahteve po spremembi posameznih pogojev niti pobud za znižanje vstopnih pragov za sodelovanje v postopku oddaje predmetnega javnega naročila. Poleg tega je vlagatelja pozval k dopolnitvi ponudbe in mu s tem omogočil, da je izkazal sposobnost. Naročnik zavrača tudi vlagateljeve očitke, ki se nanašajo na obrazložitev. Zatrjuje, da so razlogi za zavrnitev ponudb navedeni jasno, obrazložitev je vseobsežna, poleg tega je tudi pojasnil, kako bo v novem postopku odpravil razlog, zaradi katerega je zavrnil obe ponudbi. Naročnik citira obrazložitev ter navaja, da je v njej jasno

navedeno, da so razlogi za zavrnitev prejetih ponudb na njegovi strani, saj ponudbeni predračun ni bil pripravljen na način, ki bi omogočal izvajanje javnega naročila skladno z njegovimi potrebami. Dejstvo, da je vlagateljova ponudba ugodnejša, pa še ne pomeni, da je izpodbijana odločitev nezakonita. Navaja še, da po ustaljeni praksi Sodišča EU in Državne revizijske komisije javni naročniki vselej uživajo širok preudarek ob sprejemu odločitve o zaključku postopka oddaje javnega naročila brez izbire najugodnejšega ponudnika ali začetku novega postopka. Zatrjuje tudi, da s popusti na redne cenike niso mišljeni popusti oziroma rabati, ki jih imajo potencialni ponudniki dogovorjene s posameznimi mediji, pač pa so mišljeni tisti popusti oziroma rabati, ki jih bodo naročniku ponudili ponudniki. Slednji so lahko enaki dogovorjenim popustom ali pa so višji oziroma nižji. Navaja še, da so merila za izbiro najugodnejšega ponudnika lahko različna, poleg tega bodo merila določena šele v novem postopku, zato ti vlagateljevi očitki presegajo obseg pravnega varstva, ki je vlagatelju omogočen v tem postopku.

Vlagatelj se je z vlogo z dne 22. 8. 2022 opredelil do sklepa o zavrnitvi zahtevka za revizijo (Opredelitev do odločitve o zavrnitvi zahtevka za revizijo). Vztraja pri pravovarstvenem predlogu in pri vseh očitkih iz zahtevka za revizijo in se dodatno opredeljuje do posameznih navedb. Navaja, da zgolj dejstvo, da je naročnik prejel dve ponudbi, ne zagotavlja konkurence med ponudniki. Zatrjuje, da ZJN-3 naročniku daje možnost, da lahko ponudnikom dovoli, da odpravijo nekatere pomanjkljivosti iz ponudb. Vlagatelj meni, da je naročnik s tem, ko ga je pozval k dopolnitvi ponudbe, ravnal pravilno, saj mu mora biti v interesu, da si medsebojno konkurira več ponudnikov. Navaja še, da je v naročnikovem interesu tudi, da ponudnika v novem postopku znižata ponujeni ceni, saj tovrstno nižanje cen v tej fazi postopka, ko sta ponudnika že seznanjena s ponudbenima cenama, ni več dovoljen. Vlagatelj vztraja tudi pri očitku, ki se nanaša na neobrazloženost izpodbijane odločitve. Poudarja, da se od naročnika pričakuje, da razloge za zavrnitev vseh ponudb navede jasno in določno do te mere, da je ponudnikom in Državni revizijski komisiji omogočena preverba njihove zakonitosti. Naročnikova obrazložitev, »da ponudniki niso podali cene glede na posamezno storitev (tj. glede na vrsto medija, v katerem se bo posamezna akcija oglaševala), kar bi šele omogočalo izvajanje javnega naročila glede na dejansko opravljene storitve, skladno z vzorcem pogodbe«, pa ne omogoča preverbe zakonitosti odločitve. Takšna zavrnitev je nezakonita, saj vse kaže na to, da gre za zgolj navidezne razloge. Naročnik je v odločitvi pojasnil, kako bi moral biti oblikovan predračun, ni pa pojasnil, zakaj izbira obstoječih ponudb dejansko ne bi omogočala izvajanja javnega naročanja. Kot zatrjuje vlagatelj, je najugodnejšega ponudnika mogoče izbrati že na podlagi obstoječih pogojev in meril. Vlagatelj še navaja, da tudi iz prakse Državne revizijske komisije, ki jo citira naročnik, izhaja, da presoja zakonitosti naročnikove odločitve o zavrnitvi vseh ponudb obsega zlasti preverjanje, ali je naročnik pri njenem sprejemanju ravnal v skladu s temeljnimi pravili skupnostnega prava o javnem naročanju, predvsem, ali je naročnik morebiti ravnal netransparentno in diskriminatorno oziroma ali je ponudnike obravnaval neenakopravno. Ker pa je obrazložitev pomanjkljiva, takšna presoja ni mogoča. Vlagatelj se sklicuje na odločitev Državne revizijske komisije št. 018-219/2017 in navaja, da mu ni jasno, zakaj bi šele popusti oziroma rabati izkazovali konkurenčno prednost posameznega ponudnika. Opredelitev največje ekonomske koristi za naročnika daje najnižja ponujena vrednost, ki pa jo je ponudil vlagatelj. Ponovno navaja, da so naročnikovi razlogi, s katerimi utemeljuje zavrnitev vseh ponudb, navidezni ter uporabljeni z namenom, da se ga postavi v neupravičeno slabši položaj v primerjavi z drugim ponudnikom. Na koncu še navaja, da mu razlogi za (morebitno) favoriziranje niso poznani, pa vendar v konkretnem primeru okoliščine kažejo prav na takšno ravnanje naročnika.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu ter preučitvi navedb vlagatelja in naročnika, je Državna revizijska komisija odločila tako, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, ki so navedeni v nadaljevanju.

Med vlagateljem in naročnikom je spor o zakonitosti naročnikove odločitve o zavrnitvi vseh ponudb. Vlagatelj tudi očita naročniku, da je obrazložitev pavšalna, zato je ne more preizkusiti oziroma preveriti, zakaj ponudbeni predračun ni skladen z vzorcem pogodbe. Zatrjuje tudi, da so naročnikovi razlogi, zaradi katerih je zavrnil obe ponudbi, zgolj navidezni ter uporabljeni z namenom, da se ga postavi v neupravičeno slabši položaj v primerjavi z drugim ponudnikom.

Pravno podlago za sprejem odločitve o zavrnitvi vseh ponudb predstavlja peti odstavek 90. člena ZJN-3, ki določa, da lahko naročnik na vseh stopnjah postopka po izteku roka za odpiranje ponudb zavrne vse ponudbe. Če je naročnik zavrnil vse ponudbe, mora o razlogih za takšno odločitev in o tem, ali bo začel nov postopek, obvestiti ponudnike ali kandidate. Kadar izvaja naročnik postopek javnega naročanja, v katerem objavi povabilo k sodelovanju, mora navedeno odločitev objaviti na Portalu javnih naročil in, če je to glede na vrednost ali predhodne objave primerno, v Uradnem listu Evropske unije. Kadar naročnik zavrne vse ponudbe, lahko izvede za isti predmet nov postopek javnega naročanja le, če so se bistveno spremenile okoliščine, zaradi katerih je zavrnil vse ponudbe.

Iz predstavljene določbe ZJN-3 izhaja naročnikova obveznost, da razloge, s katerimi utemeljuje odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, navede že v odločitvi sami, s čemer se zagotovi transparentnost javnega naročanja kot minimum uresničitve načela enakopravne obravnave ponudnikov (6. in 7. člen ZJN-3) ter možnost uveljavljanja učinkovitega pravnega varstva (9. člen ZPVPJN).

ZJN-3 ne določa natančnejših kriterijev za ugotavljanje zadostnosti oziroma ustreznosti vsakokratne obrazložitve odločitve o oddaji javnega naročila, je pa slednje skozi prakso izoblikovala Državna revizijska komisija. V skladu s prakso Državne revizijske komisije (prim. npr. odločitvi v zadevah št. 018-041/2022 in 018-066/2022) mora odločitev naročnika vsebovati jasne ter nedvoumne razloge, da se lahko ponudniki seznanijo z utemeljitvijo odločitve, preverijo njeno pravilnost oziroma zakonitost ter po potrebi zaščitijo svoje pravice. Četudi ni nujno, da bi bila obrazložitev odločitve vseobsežna, torej takšna, da bi zajemala prav vse podrobnosti posameznih razlogov, na podlagi katerih je naročnik sprejel odločitev o (ne)oddaji naročila, pa mora obsegati jasno ter konkretno navedbo odločilnih (pravnih in dejanskih) dejstev, ki tvorijo pravno ter dejansko podlago naročnikove odločitve. Razlogi za odločitev morajo biti konkretizirani do takšne mere, da lahko ponudnik v morebitnem postopku uveljavljanja pravnega varstva navede vsa relevantna dejstva in predloži dokaze, s katerimi dokazuje, da razlogi, ki jih je naročnik navedel za svojo odločitev, niso utemeljeni, in da posledično odločitev o (ne)oddaji naročila ni zakonita.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo zatrjuje, da izpodbijana odločitev naročnika ni ustrezno obrazložena, saj ne more preveriti, zakaj ponudbeni predračun ni skladen z vzorcem pogodbe, zato v obrazložitvi niso navedeni resnični in dejanski razlogi, zaradi katerih je bilo potrebno zavrniti obe prejeti ponudbi. Z vlagateljevimi ugotovitvami se ni mogoče strinjati. V obravnavanem primeru Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik dovolj jasno in konkretizirano navedel razloge za odločitev. Naročnik je navedel, da je zavrnil prejeti ponudbi iz razloga, ker bi moral biti ponudbeni predračun oblikovan na način, da bi določal (specifical) posamezne vrste medijev oziroma posamezne storitve ter na ta način omogočil pridobitev ponudb s cenami na enote ali celo z rabati na redne cenike vnaprej določenih medijev. Takšno obračunavanje je razvidno tudi iz vzorca pogodbe, kjer je kot način plačila predvideno obračunavanje po dejansko opravljenih storitvah. Pri tem, upoštevajoč specifikacijo, ki jo mora ponudnik predložiti ob izstavitvi obračuna, je strošek odvisen od vrste medija, trajanja oglaševalske akcije, velikosti zakupljenega oglasnega prostora, pri čemer zgolj skupna cena, kot je bila tudi ponujena, tega ne omogoča. Na podlagi predstavljene vsebine naročnikove odločitve o zavrnitvi obeh ponudb, je vlagatelj imel možnost preveriti, ali je naročnik pri sprejemu te odločitve ravnal (ne)zakonito, v zahtevku za revizijo pa predstaviti in utemeljiti dejstva in dokaze v zvezi s tem.

Oddaja naročila v izvedbo ni edini možni zaključek postopka oddaje javnega naročila. ZJN-3 ne določa oziroma naročniku ne nalaga dolžnosti, da javno naročilo odda, temveč ureja tudi primere, ko se postopek oddaje javnega naročila ne konča z izbiro najugodnejšega ponudnika. Razlogi za neuspešen zaključek postopka oddaje javnega naročila so lahko bodisi na strani ponudnikov, ker so oddali nedopustne ponudbe, zaradi česar naročnik vse ponudbe zavrne (prva in tretja alineja tretjega odstavka 90. člena ZJN-3) bodisi na strani naročnika, ko iz razlogov na njegovi strani ne odda javnega naročila (že predstavljeni peti odstavek 90. člena ZJN-3).

Državna revizijska komisija je v svojih odločitvah že večkrat opozorila na prakso Sodišča Evropske unije, ki je pri razlagi skupnostnega prava navedlo, da naročniki ob sprejemu odločitve o zaključku postopka oddaje javnega naročila brez izbire najugodnejše ponudbe ali začetku novega postopka uživajo širok preudarek, pri čemer evropsko pravo javnih naročil ne zahteva, da bi naročniki takšno odločitev smeli sprejeti le v izjemnih primerih, ali na podlagi posebej upravičenih razlogov (na primer v zadevah C-27/98, točke 23, 25 in 33 ter C-244/02, točka 29). Sodišče Evropske unije je ob tem opozorilo, da morajo naročniki pri preklicu javnega razpisa (kljub temu, da direktive s področja javnega naročanja, razen dolžnosti obveščanja, ne določajo nobenih posebnih pravil, ki bi se nanašala na vsebinske ali formalne pogoje za sprejem take odločitve) spoštovati temeljna pravila prava Evropske Unije, še posebej načela, vsebovana v Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, ki zadevajo svobodo ustanavljanja in svobodo opravljanja storitev (zadeva C-92/00, točka 42). Naročnik sme vedno prekiniti postopek oddaje javnega naročila in ga zaključiti brez izbire najugodnejše ponudbe, celo v primeru, če je do nemožnosti izbire prišlo zaradi njegove napake, pod pogojem, da je takšna odločitev sprejeta ob spoštovanju temeljnih pravil skupnostnega prava o javnem naročanju, zlasti načela enake obravnave (zadeva C-244/02, točka 36).

Veljavni predpisi torej ne določajo posebnih kriterijev, po katerih bi bilo mogoče presojati utemeljenost oziroma dopustnost razlogov za zaključek postopka oddaje javnega naročila brez oddaje tega, tovrstnih kriterijev pa ni izoblikovala niti sodna praksa. Navedeno posledično pomeni, da ni mogoče kot neskladne s predpisi o javnem naročanju opredeliti pravzaprav nobene odločitve o zavrnitvi ponudb, pri sprejemu katere so bila spoštovana temeljna pravila skupnostnega prava o javnem naročanju. Zato presoja zakonitosti naročnikove odločitve o zavrnitvi ponudb v revizijskem postopku obsega (v obsegu revizijskih navedb) zlasti preverjanje, ali je naročnik pri sprejemu te ravnal v skladu s temeljnimi pravili skupnostnega prava o javnem naročanju, predvsem, ali je naročnik morebiti ravnal netransparentno ali diskriminatorno. Državna revizijska komisija je zato presojala revizijske očitke le v obsegu dolžnih formalnih ravnanj naročnika (peti odstavek 90. člena ZJN-3), zatrtje kršitev načela enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) ter načela transparentnosti (6. člen ZJN-3).

Načelo enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) naročnika obvezuje, da mora med ponudniki na vseh stopnjah postopka javnega naročanja glede vseh elementov zagotoviti, da med njimi ni razlikovanja. Kadar naročnik na podlagi petega odstavka 90. člena ZJN-3 postopek oddaje javnega naročila zaključi z zavrnitvijo vseh ponudb, je o kršitvi načela enake obravnave ponudnikov mogoče govoriti zlasti v primeru, kadar je razlog za zaključek postopka naveden le formalno oziroma navidezno, dejansko pa je uporabljen z namenom, da se enega ali več ponudnikov postavi v neupravičeno boljši oziroma slabši položaj v primerjavi z drugimi ponudniki.

Državna revizijska komisija ne more slediti vlagateljevim navedbam, da so naročnikovi razlogi za zavrnitev vseh ponudb navidezni. Kot je bilo že predhodno ugotovljeno, je naročnik v izpodbijani odločitvi dovolj prepričljivo navedel in konkretiziral razloge, ki se nanašajo na neustrezno oblikovan ponudbeni predračun in na njegovo neuskajenost z vzorcem pogodbe. Pregled razpisne dokumentacije pokaže, da so morali ponudniki v ponudbeni predračun vpisati zgolj

popust in skupno ponujeno ceno (z in brez DDV) za vsakega izmed obeh ponujenih sklopov, 6. člen vzorca pogodbe pa (med drugim) določa, da izvajalec mesečno ob izdaji računa priloži specifikacijo stroškov po posameznih medijih ter poročilo o opravljenih storitvah za posamezno akcijo oziroma kampanjo. Poleg tega 6. člen vzorca pogodbe določa še celo vrsto opravil, ki jih bo naročnik pri obračunu in izplačilu pogodbenih del lahko izvedel le, če bo seznanjen s cenami na enoto posameznih razpisanih storitev. Naročnik je torej obe prejeti ponudbi zavrnil iz razloga na njegovi strani oziroma zato, ker ponudbenega predračuna ni oblikoval tako, da bi mu omogočil pridobitev cen na enoto posameznih storitev ter morebitnih ponujenih popustov. Zgolj s pridobitvijo navedenih cen in morebitnih popustov bodo storitve obračunane na način, kot izhaja iz 6. člena vzorca pogodbe, posledično pa bo zagotovljena tudi primerljivost med ponodbami oziroma se bo naročnik le na ta način lahko seznanil s ponujenimi dejanskimi vrednostmi razpisanih storitev.

Državna revizijska komisija tudi ugotavlja, da je naročnik s sprejemom izpodbijane odločitve vse ponudnike obravnaval enako, ker zaradi ugotovljenih pomanjkljivosti v razpisni dokumentaciji (neustreznega ponudbenega predračuna, ki ni skladen z vzorcem pogodbe), javno naročilo ni bilo dodeljeno nobenemu ponudniku. Ker bo v ponovljenem postopku oddaje javnega naročila lahko sodeloval tudi vlagatelj, prav tako ni mogoče ugotoviti, da je naročnik možnost, ki mu jo daje peti odstavek 90. člena ZJN-3, zlorabil z namenom diskriminirati vlagatelja. Glede na navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročniku ni mogoče očitati ravnanja, ki bi bilo v nasprotju s 6. členom in 7. členom ZJN-3.

Državna revizijska komisija pa ni obravnavala vlagateljevih navedb, ki se nanašajo na merila, ki jih bo naročnik oblikoval v ponovljenem postopku. Navedeni očitki so preuranjeni oziroma bodo relevantni šele v primeru ponovljenega postopka za isti predmet javnega naročanja, saj bo lahko vlagatelj, če bo menil, da merila niso oblikovana zakonito, naročnika opozoril na kršitev in ponovno vložil zahtevek za revizijo.

Na podlagi vsega navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj v okviru zahtevka za revizijo ni uspel izkazati naročnikovih kršitev v postopku oddaje javnega naročila. Državna revizijska komisija je zato, na podlagi prve alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN, zahtevek za revizijo vlagatelja zavrnila kot neutemeljenega.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj uveljavlja tudi povrnitev stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva. Vlagatelj z zahtevkom za revizijo ni uspel, povrnitev stroškov pa je odvisna od utemeljenosti zahtevka za revizijo, zato je Državna revizijska komisija, upoštevajoč tretji odstavek 70. člena ZPVPJN, zavrnila vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov pravnega varstva.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper odločitev o zahtevku za revizijo je dovoljen upravni spor. Tožba se vložijo neposredno pisno pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, ali pa se mu pošlje po pošti. Rok za vložitev tožbe je 30 dni od vročitve odločitve Državne revizijske komisije.

Predsednik senata:
Samo Červek, univ. dipl. prav.,
predsednik Državne revizijske komisije

Vročiti (prek portala eRevizija):

- vlagatelj - po pooblaščenču,
- naročnik,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve.